

Збірка дитячих творів,
присвячених проблемі
гендерної рівності в Україні

*Ми - різні,
Ми - рівні!*

Збірка дитячих творів, присвячених проблемі гендерної рівності в Україні

Ми - різні,
Ми - рівні!

Глухівська загальноосвітня школа I-III ст. №6

Глухів
2015

Збірка дитячих творів, присвячених проблемі гендерної рівності в Україні: Ми – різні, ми – рівні/Бохан П., Габенко К., Гурець А. та ін.: Художн. Літ., Глухів: ЧП Рябич, 2015.-20 с.

**Збірка дитячих творів,
присвячених проблемі
гендерної рівності в Україні
Ми – різні, ми – рівні!**

Рецензенти: Курган Олена Григорівна – заступник директора з навчально-виховної роботи

Борисенко Галина Іванівна – вчитель-методист, вчитель вищої категорії, вчитель початкових класів Глухівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ст. №6

Укладач: Ільченко Олена Вікторівна – учитель початкових класів Глухівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ст. №6

Збірка створена учнями 2-Г класу з метою пропаганди гендерної рівності, родинних цінностей, довірливих і щирих взаємовідносин серед маленьких жителів України.

Увазі читача представлені вірші, есе гендерної проблематики сучасного суспільства різних вікових категорій, казки і оповідання, герої яких своїми вчинками допомагають зрозуміти сенс уваги і турботи про ближнього, рівності прав, обов'язків і можливостей хлопчиків і дівчаток, радості за перемоги одне одного.

Зміст

Вступ.....	6
Есе	
Майбутнє у єдності. <i>Фесенко Наталія і Нікіта</i>	7
Вірші	
Всі ми – різні, всі ми – рівні. <i>Потапенко Наталія і Нікіта</i>	8
Заяча дружба. <i>Нанай Альона і Артур</i>	10
Оповідання	
Друзі «не розлий вода». <i>Пустинник Марина і Владислав</i>	
Він і вона мають рівні права. <i>Смирнови Лариса і Іван</i>	
Зимова пригода. <i>Габенко Катерина</i>	
Всі мають рівні права. <i>Бохан Поліна</i>	
Казки	
Казка про взаємодопомогу. <i>Нанай Альона і Артур</i>	
Олівець і лінійка. <i>Гурець Катерина і Артем</i>	
Віра у найкраще в людині. <i>Пономарьови Тетяна і Ілля</i>	
Фотогалерея	

ВСТУП

Поняття гендерна рівність для пересічного українця є дещо новим. Що вкладають у це поняття її пропагатори? Усім відомий поділ людства за статтю – на чоловіків та жінок. Відповідно кожна стать має характерні особливості будови тіла, психології, способу мислення та інше.

Сучасні європейські “мудрагелі” навчають, що є біологічна стать (будова тілесна – чоловік, жінка), психологічно-сексуальна (гомосексуал, гетеросексуал, бісексуал) і культурна (метросексуал, ретросексуал, асексуал) – одним словом, повна нісенітниця.

Гендер – особина не пов’язана зі статтю. Іншими словами – це не він, не вона, але – воно.

В основі гендерної рівності поставлений так званий критерій «вільного вибору». Це означає, що будь-який чоловік чи жінка через своє збочене мислення має право вибрати собі стать, а також реалізувати операцію зі зміни статі на протилежну та вимагати від суспільства поваги, рівноправ’я, соціальних забезпечень та інше.

Основним пріоритетом діяльності гендерної політики є впровадження гендерних підходів у всіх сферах життя суспільства. Іншими словами, це підготовка підґрунтя для прийняття суспільством людей без статті (гомосексуалістів, лесбіянок, трансвеститів та інше).

Нині таку рівність намагаються законодавчо запровадити в Україні, мотивуючи це необхідністю захистити права жінок в Україні.

Ініціатором гендерної рівності є генеральний секретар ООН, який у лютому 2008 року започаткував кампанію «Разом подолаємо насильство щодо жінок», що триватиме до 2016 року. Основною метою діяльності Програми рівних можливостей та прав жінок України є виконання програм гендерної рівності та впровадження відповідного законодавства для посилення національного механізму для введення гендерної рівності.

У цій книзі учні 2-Г класу Глухівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ст. №6 спробували допомогти сучасним хлопчикам і дівчаткам зрозуміти, що всі люди на планеті рівні у своїх правах та обов’язках. До уваги читачів цікаві і пізнавальні казки, вірші, оповідання, які пропагують цінності гендерної рівності серед маленького населення України.

Не будь байдужим!

ЕСЕ

Ми – рівні, ми - єдині, ми – непереможні!

Розпочався 2015 рік... Рік надій, сподівань, поглядів в краще майбутнє. Все суспільство живе надзвичайними подіями, які сприяли згуртуванню та щирій єдності. Перше почуття, яке прокидається у серцях українців – це патріотизм і любов до Батьківщини. Кожен з нас живе з вірою у серці про мир і квітучу Україну.

На жаль, коли на шляху щасливого дитинства, радісної юності, прекрасного дорослого життя трапляється злий ворог – безчестя, агресія, розпач, дівчатка і хлопчики, жінки і чоловіки стають рівними перед бідною. Але, коли для людей явна їх рівність, вони згуртовуються і створюють таку силу, яку не можна перемогти!

У мене є мрія – найкраща країна,
Квітуча, чудова – моя Україна!!!
Де люди всі дружні і працьовиті,
А фрукти та овочі такі соковиті...
І кожен повинен дбати про неї,
Щоб ніхто і ніколи не відібрав землі цієї!
Люблю я всім серцем свою Батьківщину!
І скаже вона мені: «Дякую, сину!»

Скоро прийде весна, стане зеленіти трава, прокинеться природа від зимового сну, розквітне вся земля, а з нею і Україна. Їй лише 23... І з кожним наступним дорослим роком вона буде мудрішою і стане ще кращою для своїх дітей – українців. Всі ми рівні в нашій країні! У цьому наша сила і перемога!

Фесенко Наталія і Нікіта

ВІРШІ

Заяча дружба

У лісочку хлопчик-зайчик
Грався з білочкою в м'ячик.
Поруч вовчик пробігав
Із цих двох поглузував:

-Як же можна! Як же так!
Грає хлопчик із дівчиськом!
Наш улюблений «Спартак»
Не підпустить їх і близько!

Краще бути вже одному,
Ніж такого друга мати!
Справжні хлопці не повинні
З дівками товаришувати!

Зайчик носика задрав,
Взяв свій м'ячик і втіку дав.
Білочка засумувала
І додому пострибала.
Зайчик лісом мандрував
Нових друзів все шукав.
Всі із нього глузували,
До своєї гри не брали.

Зайчик носик опустил
І до білочки побрів.
Він збирався вибачатись
І просити знову гратись.

Не так сталось, як гадалось –
Вона з іншими вже гралась.
Зайчик вушка опустил
Гратись з ними попросив.

Всі суворо подивились,
Посміхнулись й помирились.

Із тих пір зайчисько знає:
ПОГАНІХ ДРУЗІВ НЕ БУВАЄ!!

Всі ми – різні, всі ми – рівні

Ми – хлоп'ята і дівчата,
Гарно дружимо завжди!
Одне нам без одного –
Ні туди і ні сюди!

Уявіть, таке буває?
Прийшли хлопчики до класу,
А дівчаток геть немає!
Хто ж красу нам подарує
І квіточки нам намалює?
Хто допоможе нам прибрати?
З ким тепер нам усім грати?
Кому силу показати,
Від біди оберігати?

А дівчата можуть уявити
Як без хлопчиків їм жити?
Перед ким їм милуватись,
І для кого так старатись?
Чепуритись, прикрашатись,
Хитрувати, хизуватись?...

Нас не можна поділити!
Одне без одного нам не прожити!
Хоч дівчата, хоч хлоп'ята –
Хто важливіший із нас - не сказати!

Всі ми діти своїх матерів,
Батьківщини солов'їних слів.
Всі Землі рідної ми діти,
І мета у нас одна – мирно жити!

В злагоді жити, щасливо!
До природи ставитись бережливо!
Тому бережіть одне одного,
І пам'ятайте: Земля любить кожного!

Потапенко Наталія і Нікіта

ОПОВІДАННЯ

Друзі «не розлий вода»

Жили в сусідніх будинках два хлопчика і одна дівчинка та були гарними друзями. Першого хлопчика звали Петрик. Він був з багатой родини, але навчання давалося йому тяжко, вчився хлопчик погано. Другого хлопчика звали Тарас. Цей хлопчик був з бідной родини. Він дуже любив дізнаватися щось нове і гарно вчився в школі. Подругу Петрика і Тарасика звали Маргарита. Дівчинка не мала багатства, як у Петрика, але й нажаль такого розуму, як у Тарасика. Це була добра та привітна дівчинка з бідной родини, але з добрим співчутливим серцем. Вони були три найкращих друга «не розлий вода».

Тарасик допомагав Петрику у навчанні, як і повинен робити кращий

товариш. Петрик віддячував другу солодощами, бо вже дуже Тарас любив цукерки, але батьки не мали багато грошей, щоб балувати сина.

Зазвичай розумні хлопці не хочуть дружити з дівчатами, які погано вчаться, але це не про наших друзів.

Марго була невід'ємною частиною їхньої компанії. Коли у когонебудь із хлопців траплялася біда вона завжди їх втішала, підіймала їм натрій і проблеми ніби й не було.

Тріо друзів були завжди разом і в школі і на вулиці гралися. За Марго хлопці заступалися, коли до неї чіплялися не виховані дітки.

Товариші ніколи не звертали уваги хто бідний, а хто багатий, хто розумний, а хто погано вчився, дівчинка чи хлопчик.

Петрик, Тарасик і Маргаритка дружили і поважали один одного, завжди підтримували друга, були ніби «частина одного цілого».

Пустинник Марина і Владислав

Він і вона мають рівні права

Жили-були в одному місті хлопчик Дмитрик і дівчинка Даринка. Але вони не знали одне одного. Вони були другокласниками різних шкіл: хлопчик у школі №5, а дівчинка – у школі №9. Дмитрик дуже любляв спорт, особливо бойові мистецтва. За його проханням батьки записали маленького спортсмена до секції дзюдо. Він наполегливо тренувався і отримав «білий пояс», невдовзі – «зелений». Дівчинка також дуже любила спорт. Разом з татусем та старшим братом дивилися всі передачі про дзюдо.

Одного разу Даринка попросила батька відвести її до секції дзюдо. На першому занятті дівчинки тренер познайомив її із всіма дітьми групи. Вона сумлінно виконувала всі вказівки тренера і, згодом, як і хлопчик отримала і «білий», і «жовтий», і «зелений».

Коли її нагородили «синім» поясом, хлопчик засмутився, що вона дівчинка і знаходилася на одну сходинку вище за нього. З того часу він почав її ображати словами, а так, як вона знала багато прийомів, могла постояти за себе. Дмитрик почав казати їй, що дзюдо – це не дівчачий вид спорту, а хлоп'ячий, і тут їй не місце, що вона повинна вишивати і пекти торти. Але Даринка дуже добре навчалась у школі і знала права та обов'язки дітей. І вона розповіла Дмитрику, що, незалежно від статі, будь ти хлопчиком, чи дівчинкою, діти мають однакові права і на навчання, і захоплення. Тоді хлопчик сказав:

- Отже, я можу записатися до гуртка «Рукоділья» і вишити гарну серветку матусі на 8 Березня?
- Звичайно, - відповіла Даринка.
- А звідки ти знаєш про свої права? – спитав Дмитрик.
- Нам про це розповідала наша вчителька.

З цього часу діти потоваришували, бо всі діти, незалежно від статі, мають рівні права та обов'язки у суспільстві.

Смирнови Іван і Лариса

Зимова пригода

Був гарний зимовий день. Хлопчик з дівчинкою пішли кататися гірку. Дівчинка посковзнулася і упала. Хлопчик, не вагаючись, підійшов і допоміг їй. Діти почали кататися з гірки на санчатах. Свій час вони провели весело і цікаво.

Їм так сподобалося, що наступного дня вони також

зустрілися на цій же гірці.

Діти знають, що всі люди рівні між собою і мають допомагати одне одному у будь якій ситуації.

Габенко Катерина

Василько і Катруся

Жили собі двоє друзів: Василько і Катерина. Вони постійно сварилися, бо ніяк не могли розділити між собою обов'язки.

Василько попросив Катрусю, щоб вона допомогла йому помити посуд. Але вона відмовилася допомагати.

Пройшов час і поміч знадобилася вже Каті: у неї був важкий портфель, і нести його їй було дуже важко. Вона попросила допомоги у Василька. Він так само, як і колись дівчинка, відмовилась.

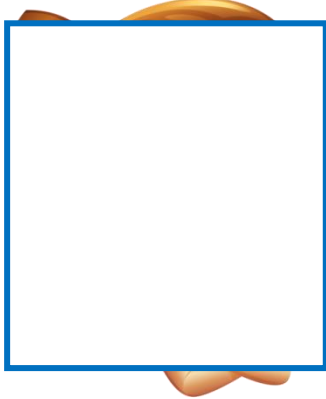
Після цього діти вирішили поговорити і гарно розібратися у тому, хто що може

зробити, і чим зарадити. Вирішили більше не сваритися і допомагати один одному, бо всі діти мають однакові права і обов'язки, але від допомоги ніхто ще не відмовлявся!

Крачило Максим

Чудовий день

Сашкова мама пішла на прогулянку з маленькою донечкою. Була гарна погода. Світило і гріло сонечко.

На вулиці грався хлопчик. По траві поважно ходив кіт, піднявши хвоста до верху. Кіт дивився в небо і милувався пташечками.

Так гарно і добре, коли тваринки товаришують, люди живуть в мирі, і у всьому світі панує злагода. Так в має бути, бо всі ми рівні!

Максютенко Діана

Хлопчик і дівчинка

В одному будинку жили хлопчик і дівчинка. З першого погляду вони різні: в дівчинки довге волосся і вона грається з ляльками, а хлопчик має коротше волосся і любить водити машинки.

Спільне між ними те, що вони діти і люблять гратися. Також вони мають спільне право відпочивати, ходити до школи, також мають спільні обов'язки: навчатися, слухатися батьків та ін..

З першого погляду, ми – різні, але ж у нас і багато спільного, бо ми – діти!

Бохан Поліна

КАЗКИ

Казка про взаємодопомогу

В одній невеличкій казковій країні, оточеній розкішними зеленими лісами і плодючими полями, мешкали хлопчики-ельфи. Вони жили не знаючи клопоту, адже цілий день вони тільки і робили, що байдикували і розважались, влаштовуючи різні турніри та змагання. Хоча вони й мали розкішні плодючі землі, їм навіть і на думку не спадало вирощувати щось на них, щоб взимку не голодувати і не відлітати з перелітними пташками у теплі краї. Влітку вони збирали фрукти, ягоди та овочі, а коли починалась осінь, вони збиралися в

далекий путь.

У сусідньому королівстві жили дівчатка-феї. Їх володіння були менші і, в основному склалися з гірських ділянок та болотистих місцевостей. Щоб знайти харчі, дівчатам доводилося кочувати далеко від дому. Цілими днями вони тяжко працювали, щоб прогодуватися і зробити припаси на зиму. Іноді вони у своїх мандрах заходили й на землі хлопчиків-ельфів.

Одного разу вони натрапили на цілу галявину суниць. Виявилось, що ця галявина належить до володінь хлопців-ельфів. Хлопці не збиралися ділитися з чужачками своїми харчами, адже цих суниць вистачить на кілька днів, поки вони не зів'януть. Дівчатка пояснили, що ці ягоди можна зібрати для заготівлі і ці припаси дуже знадобляться під час зимових холодів. Феї розповіли, що майже всі фрукти та овочі вони збирають і консервують, а взимку в них вдосталь їжі. Хлопчики погодилися поділитися ягодами за умови, якщо дівчата навчать і їх робити заготівки.

З тих пір всі зажили дуже щасливо. Жоден фрукт, овоч або ягода не пропадали на полях у ельфів, адже вони їх збирали вчасно і консервували. Вони почали навіть вести торгівлю із сусідніми королівствами і їх казна суттєво поповнилась. Дівчаткам же ельфи були безмежно вдячні і дозволяли збирати врожаї на своїх полях безкоштовно. Дівчатка феї, в свою чергу, дозволяли хлопцям добувати каміння в своїх горах для великих кам'яних палаців, які навчилися будувати хлопці-ельфи, коли завітали до

сусідніх королівств, щоб продати врожай. Ці великі замки почали опалювати торфом, який також знаходився на території фей. Поступово два королівства

– фей та ельфів - об'єдналися в одне велике і могутнє царство, рівних якому не було у всьому світі.

Нанай Альона і Артур

Всі ми – різні, всі ми – рівні

Жили собі чоловік та жінка, яких звали Марія та Степан. Та такі вони були бідні, що ледве зводили кінці з кінцями. Ніщо їх не радувало. Ще й дітей вони не мали.

Та одного разу Марії наснився сон, в якому до неї прийшла лісова мавка і наказала їй піти до лісу, знайти там 2 деревинки, ще й не прості: перша має бути довгою, а друга – короткою. Покласти їх на ліжко, вкрити ковдрою, а самій лягти спати. Марія все так і зробила, як наказувала мавка.

На другий день не було здивування Степану, коли він на ліжку побачив двоє діток, які солодко спали. Він кричав від радості і звав Марію, щоб вона побачила це диво.

Але щастя не тривало довго. Як тільки батьки роздивилися малюків, побачили, що вони були такі різні... Хлопчик був довжелезний і товстий, а дівчинка – коротенька і худюща. Марія дивилася на них плакала, але Степан заспокоював її і сказав; «Маріє, не плач! У нас тепер велика родина! Ми будемо любити їх, які б вони не були.»

Проходили роки. Діти підростали. Але з родини Марії та Степана всі насміхалися і знущалися з дітей. Батьки ж, витираючи сльози, вірили у майбутнє своїх діток.

Одного разу в селі трапилося горе: в одному з будинків почалася пожежа. Люди кричали від горя, бо в палаючому будинку залишилася дитина. Тоді, дівчинка крикнула: «Я її врятую!». «куди там тобі!» - кричали люди. Але дівчинка дула мужньою і хутко кинулася до хати. Вона врятувала малюка. Коли відважна дитина несла малюка на руках всі їй аплодували і просили пробачення за таке погане ставлення до неї. А героїня тільки посміхнулася і сказала: «Я зовсім на вас не ображаюся! Хоча, я ззовні зовсім не схожа на вас, але в душі я така ж як всі!». А потім додала: «Ми всі різні, і ми всі – рівні!». Марія не могла натішитися своєю донею і дуже пишалася кровиночкою.

На другий день родина Степана та Марії пішли на поле жито жати. Працювали цілий день, а коли надвечір зібралися йти додому, побачили, що з лісу на них біжить зграя вовків. Всі кричали від страху і прощалися з життям. Тільки син Марії та Степана сказав: «Тікайте швидко до села, а я їх зупиню!». Він стояв перед зграєю вовків і пильно дивився їм в голодні очі. В його ж очах була така мужність, що вовки злякалися і почали відходити, а тим часом люди змогли добігти до села.

Які селяни були раді, що змогли врятуватися. Вони дякували Здорованю, просили пробачення за образи, які завдали йому раніше. А він сказав: «Я зовсім на вас не ображаюся! Хоча я ззовні і не схожий на вас, але в душі я такий як і всі!». А потім додав: «Ми всі різні, але ми всі однакові!».

Згодом до Степана і Марії, до їх синів односельці почали ставитися з повагою. Батьки були щасливі і дуже пишалися своїми дітьми. «Так, вони, можливо, зовні не такі як всі, але мають більше – добру душу! Ми всі різні, але ми і рівні!» - говорила Марія.

Шевченко Анна і Владислав

Олівець та лінійка

Олівець та лінійка давно товаришували і завжди мали спільну справу.

Вони дуже гарно креслили будь яку фігуру або лінію.

Одного разу друзі посварились через те, що ніяк не могли вирішити: хто з них головніший. Та, коли прийшов час накреслити фігури, у олівця ніяк не виходили прямі та однакові лінії, а лінійка ні з чим не могла впоратись без свого вірного друга. Тут вони і засумували одне без одного.

Пройшов час і старі друзі зустрілися на чистому листі паперу. На радощах вони взялися за руки і почали танцювати. На папері з'явилися гарні

фігури та прямі красиві лінії.

Друзі одразу дійшли висновку, що «він і вона мають рівні права»!

Гурець Катерина і Артем

Лісова пригода

У старому лісі жила самотня літня жінка, яка уже давно не бачила жодної живої душі. Люди її побоювалися. Та й сама бабуся у гості до себе нікого не запрошувала.

Одного разу дівчинка і хлопчик гуляли в лісі і побачили дивовижний будинок. Діти підійшли до нього ближче, адже були дуже сміливі, тому не злякалися постукати в двері. Хлопчик і дівчинка не знали нічого про жінку, яка жила сама у лісових хащах.

Почувши стукіт, бабуся здивувалася. А коли відкрила двері, побачила на своєму порозі дітей. Вони були дуже привітними і люб'язно посміхалися господині дивного будинку. Жінка також зраділа, бо уже багато років нікого не бачила. Вона пригостила дітей солодощами.

Довго продовжувалась розмова гостей з господинею. Вони багато сміялися, пили чай і їли смачні цукерки, які бабуся готувала сама. Їм було дуже добре в трьох.

Діти, повернувшись додому, розказали усім, яка гарна та жінка, що живе у лісі. І жителі містечка зробили висновок, що не варто думати про людину погано, доки її добре не пізнаєш, адже всі ми рівні!

Пономарьови Ілля і Тетяна

**Щастя у тому, що ми рівні!
Особливість наша у тому, що**

ми різні!
З повагою учні 2-Г класу
Глухів - 2015 р.